

Technologie minulosti

Hodinky s vodotryskem

Pamatuji si jako dítě tuto hlášku, jež byla spojována s něčím nemožným a nesmyslným. Samozřejmě to bylo bráno jako žert. Jenže dříve existovalo více podivných věcí, které dnes bereme jako samozřejmost. Pojďme si tedy připomenout technologie minulosti a porovnat je s dnešní dobou.

Co je to počítač?

Už jako dítě jsem sledoval různé sci-fi filmy, kde hrály role roztodivné počítače všemožných

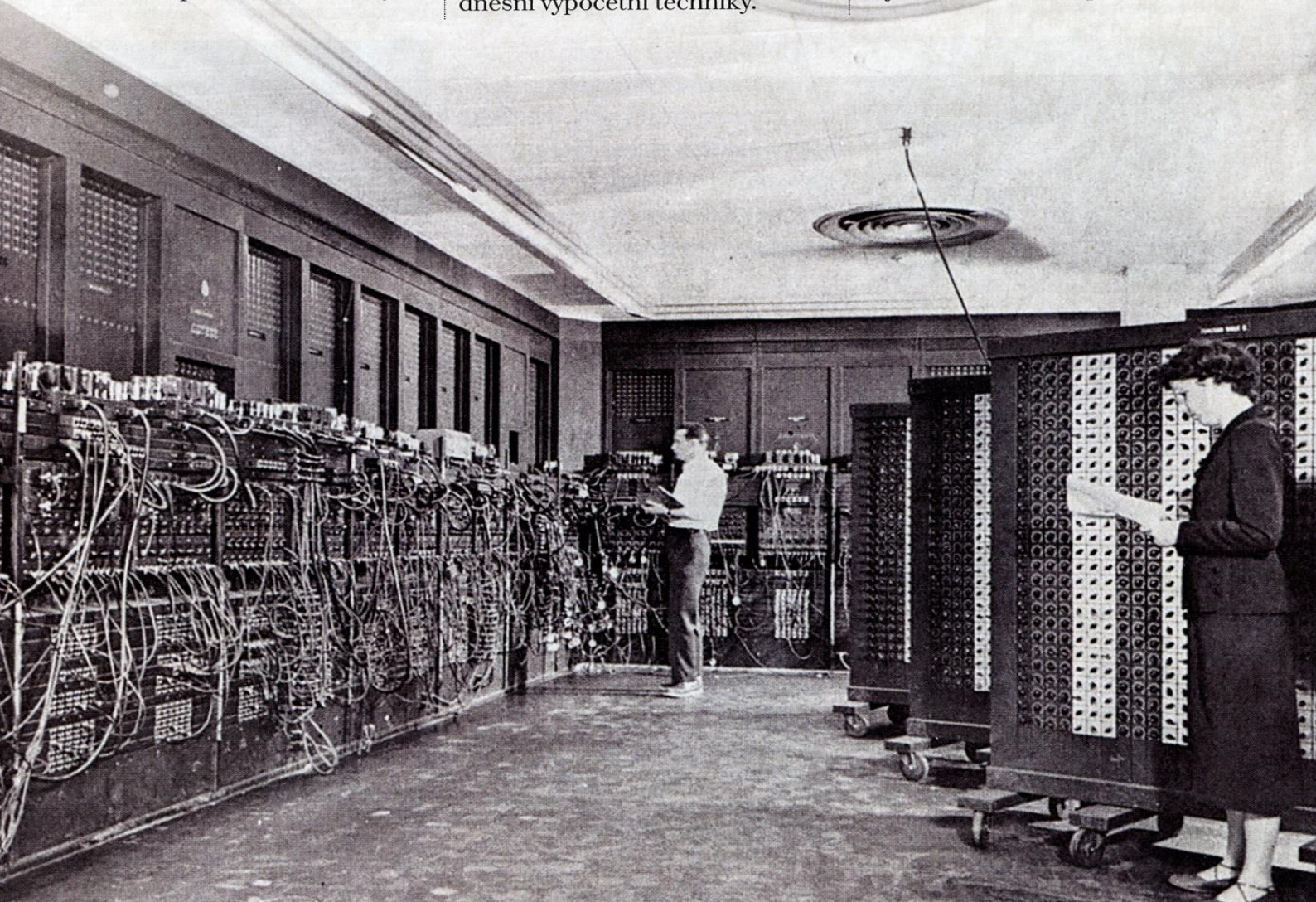
tvarů. Většinou to byly obrovité skříně, jež pestrobarevně blikaly a nesmyslně pípaly. Jenže počítače, zmiňuji ty číslicové, tedy digitální, počaly svou éru již za druhé světové války. Tehdy byl vyvinut první počítač ‚Eniac‘. Byla to sportovní hala plná velikých rozvaděčů. Tento počítač chladily dva letecké motory a zvládl 5000 součtů za sekundu. Na tu dobu úctyhodné.

Možná si ani neuvědomujeme, že i obyčejný mobilní telefon je vlastně počítač a zvládá těch výpočtů třeba i milionkrát více. Tvůrci Eniacu byli tedy praotcové dnešní výpočetní techniky.

Pan Bell by se divil

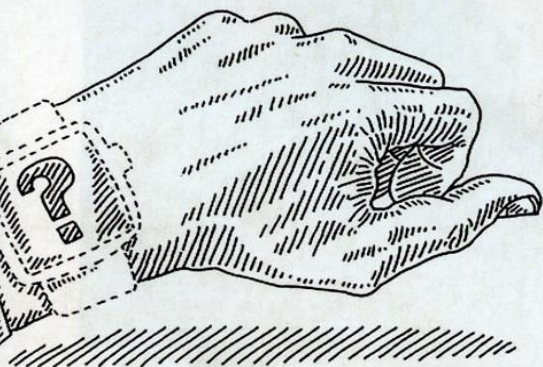
Když byl na konci devatenáctého století vymyšlen telefon, byla to revoluce v komunikaci. Spojovatelky v ústřednách kablíky s konektory propojovaly hovory, a svět se zmenšil. A co dnes? Pamatuji si na první mobilní telefon. Byla to taková těžká krabice s držadlem jako aktovka a sluchátko k ní bylo připojeno krouceným kabelem. Ale byl to už mobil. SIM karta měla velikost platební karty.

Mobily a SIMky se zmenšily, a dnes nosíme telefon v kapse. A jedna úsměvná vzpomínka

mne napadá. Po chodnicích svého času brouzdala spousta lidí, co trpěli samomluvou. My neznali jsme si tukali na čelo, než jsme se dozvěděli, že tito mají v uchu takzvané Hands Free (tedy volné ruce) a telefonují, zatímco telefon vězí v kapse. Jen podotknu, že to naslouchátko, co bezdrátově komunikuje s mobilem, je také počítač.

A co když dáme dohromady dnešní počítač a mobil?

Většina z nás to už má a denně používá. Je to chytrý telefon. Zavoláme si, pošleme esemesku a pak si zahrajeme hru. A když bloudíme, zapneme navigaci a telefon nás zavede přesně tam, kam potřebujeme.

A co takhle hodinky?

Hodiny různého provedení známe již dlouhá staletí. Kapesní hodinky pak někde od šestnáctého století a náramkové hodinky od začátku dvacátého století. O nich bude řeč. Prošly dosti rozsáhlým vývojem. Postupně v nich přibývaly třeba stopky a datumník. S rozvojem elektroniky se začaly vyrábět i hodinky digitální. Kdo je neměl, nebyl IN. Já měl i ty s kalkulačkou. Ale vodotrysk zatím nikde.

A když spojíme hodinky a mobil?

Opět vzpomenu na sci-fi filmy, kde například agent v nebezpečné situaci šeptá do hodinek. „Tady nula, nula, sedm. Potřebuji posily...“ Není to tak dlouho, co jsem zase potkal nějakého blázna, který hovoří k hodinkám: „Miláčku, přijdu brzy. Pá.“ Tehdy jsem si pomyslel, že asi má své hodinky velmi rád.

A těchto bláznů přibývalo, až se ke mně doneslo, že vznikly tak zvané chytré hodinky. A ejhle, již se přibližujeme k tomu vodotrysku. Pakliže si na těchto hodinkách nastavíme jako pozadí videíčko s vodotryskem, lze již tvrdit, že máme ty hodinky s vodotryskem. To by nám tenkrát zamrzl úsměv, kdyby nám toto zařízení někdo ukázal.

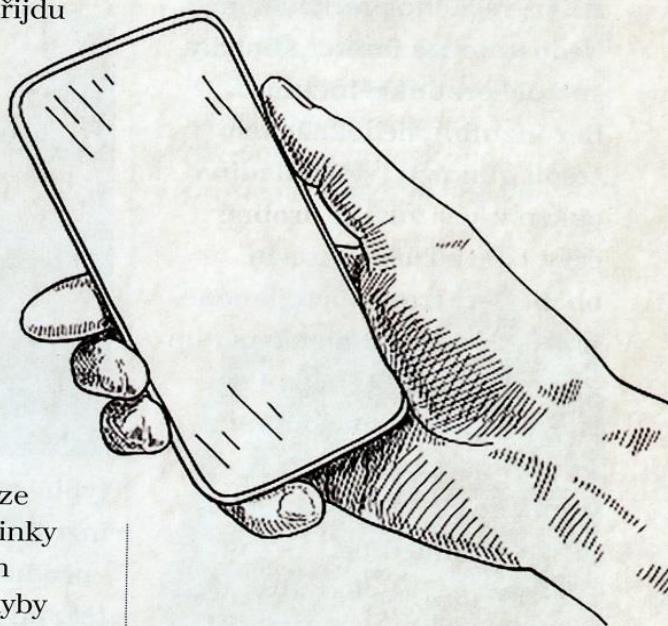
Něco se ale překonat nedá

Stala se mi taková nepříjemnost. Již jsem ji v minulosti v tomto časopise zmiňoval, ale pro neznalé zopakují, neb se to bude hodit:

Cestoval jsem tehdy vlakem a co čert nechtěl, přišla na mne velká potřeba. Seděl jsem v takovém tom moderním vlaku a nesměle se jal najít toaletu. Když jsem ji našel, bádál jsem, jak se dostanu dovnitř. Žádná klika. Naštěstí naproti vchodu do WC sedělo několik lidí a jeden z nich mi ukázal na zeleně svítící tlačítko. Stiskl jsem jej, udělalo to „pssssst“ a rozestoupila se přede mnou široká vrata. „Jasně, pro vozíčkáře.“ Pochválil jsem v duchu konstruktéry vlaku. Uvnitř jsem opět stiskl tlačítko

a zase to udělalo to „pssssst“. Než se obr vrata zcela uzavřela, usmál jsem se na člověka, co mi prozradil tlačítkový systém.

Co se dělo uvnitř nebudu rozebírat, jen podotknu, že mi při výkonu došlo, že budu muset zase ven a tam, bohužel, sedí několik lidí. Uvědomil

jsem si, že mají uši a nos. Jak se dostat ven, abych je nemusel potkat? Zoufale jsem hledal jiný východ. Nenašel. Sbíral jsem tedy odvalu. Nakonec nebylo zbylí. „Pssssst“ udělala vrata a do mne se zabodlo několik párů očí. Bylo mi jak na popravě. Studem rudý, se sklopenou hlavou, jsem se odebral někam daleko do vagónu.

Konečně vystupuji a jako provinilec prchám z nádraží. Teprve teď se mi ulevilo a vrátila se mi přirozená barva obličeje. Zavzpomínal jsem: Neměly WC na konci vagonu, daleko od lidí, své jisté kouzlo?

Váš Hypulík

